

202
zo sebi mtoda kuježnička radšo kčejá.
ceho syna hač šedžiweho nana za na
woženju wuzwoli; tuž mož tež wy bjež
wšeho dwólowanja do tuteja kwasow
zwólće.

Krasa: Pryedy hač to činju, chcu swoju kasu
zaso widzić!

Mikławš: Namakaće ju, nana, njeznajemu.

Krasa: Nimam, pak, kuježe, njeužy, kotrež
bych swojinaj džěšćornaj solu dać moht.

Handrij: Tež derje! Mam sam dwe' za njeju.

Krasa: A tež k tomu sće zwólunwy, zo wo-
boj kwasaj na swoju ruku wuhota-
jće?

Handrij: Haj, tež to chcu činic'! Lě nětk spokojim?

Krasa: Haj, dle ke kwasaj dyrbiće mi hišće
nowy prak zešć dać!

Handrij: Njěch je! A nětko chcemy wšitej tu